

Sygn. akt II KO 55/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Błus

w sprawie M.F., K.S., P.Z. i E.Z.

oskarżonych o przestępstwo z art. 229 § 1 i 3 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 listopada 2017 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w W. z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt: V K (...), o

przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art.

37 k.p.k.,

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do merytorycznego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K..

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. postanowieniem z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt: V K (...), wystąpił o przekazanie sprawy M.F., K.S., P.Z. i E.Z. oskarżonych z art. 229 § 1 i 3 k.k. i in., do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, a mianowicie Sądowi Rejonowemu w K., podnosząc, że stan zdrowia oskarżonego E.Z. uniemożliwia mu dojazd do tutejszego sądu. W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd podkreślił, że ze względu na stan zdrowia wykazany w opinii biegłego kardiologa i biegłego pulmonologa, E.Z. może brać udział w rozprawie tylko przed sądem w miejscu zamieszkania, tj. w Sądzie Rejonowym w K., a czas trwania rozprawy nie powinien przekraczać dwóch godzin dziennie.

Zdaniem wnioskującego Sądu, w niniejszej sprawie zachodzą także przesłanki do przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w K. również wobec pozostałych oskarżonych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w W. zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, że korzystanie z właściwości delegacyjnej w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić wyjątkowo, jako odstępstwo od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) w sytuacji, gdy zostanie wykazane przez sąd inicjujący to postępowanie, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga takiego postąpienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., III KO 102/12, LEX nr 1231575). Zdaniem Sądu Najwyższego, w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił zadość wskazanemu standardowi i w sposób wystarczający wykazał istnienie okoliczności mieszczących się w pojęciu „dobro wymiaru sprawiedliwości”, użytym w dyspozycji art. 37 k.p.k., które w tym konkretnym wypadku wyczerpuje stan zdrowia oskarżonego uniemożliwiający prowadzenie rozprawy w Sądzie dla Warszawy Śródmieścia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 sierpnia 2008 r., II KO 50/08, OSNwSK 2008/1/1625; z dnia 21 lipca 2011 r., III KO 51/11, LEX nr 860626).

Opinie biegłych z zakresu kardiologii i pulmonologii, przeprowadzone na wniosek Sądu Rejonowego, jednoznacznie potwierdziły, że oskarżony z uwagi na stan zdrowia nie nadaje się do udziału w czynnościach sądowych poza miejscem zamieszkania, ale może uczestniczyć w rozprawach przed Sądem Rejonowym w K. - blisko jego miejsca zamieszkania.

Zaniechanie decyzji o przekazaniu sprawy Sądowi położonemu blisko miejsca zamieszkania oskarżonego, wobec charakteru jego schorzeń, z dużą dozą prawdopodobieństwa spowodowałoby tylko dalszą przewlekłość postępowania i pogłębiło ryzyko w ogóle jego nieprzeprowadzenia, a stan taki nie służyłby dobru wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy uznał za słuszny postulat Sądu wnioskującego, aby całą sprawę przekazać na podstawie art. 37 k.p.k. Sądowi równorzędnemu, bez wyłączania sprawy pozostałych oskarżonych do odrębnego rozpoznania. Sąd

wnioskujący słusznie wskazał na fakt, iż czyny każdego z nich są ściśle ze sobą powiązane, jak również tożsamy jest materiał dowodowy, co w korelacji z okolicznością, że sytuacja zdrowotna oskarżonego E.Z. kwalifikuje się na przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w K., sprawia, iż dla usprawnienia procedowania cała sprawa powinna podlegać przekazaniu na podstawie art. 37 k.p.k. Przekazanie bowiem całej sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K. z powodów podanych przez Sąd w W. zagwarantuje jej sprawny tok, a w konsekwencji umożliwi jej zakończenie w rozsądnym terminie.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

as